

„Teraz zaś już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus. Choć nadal prowadzę życie w ciele, jednak obecne życie moje jest życiem wiary w Syna Bożego, który umiłował mnie i samego siebie wydał za mnie” (Ga 2,20)

Bóg Ojciec, aby zjednoczyć rozbity świat, znajdujący się w ciemności grzechu, nienawiści, egoizmu i by zbudować wspólnotę miłości i prawdy oraz doprowadzić nas do pełni szczęścia, dał nam, prawdziwą Światłość, która w ciemnościach świeci, czyli swojego Syna, Jezusa Chrystusa. Posłuszny Ojcu, stał się Człowiekiem, po to, aby wszystkich grzeszników, którzy uwierzyli w Niego i przyjęli Go, usprawiedliwić, uświęcić i wprowadzić w życie Trójcy Świętej. Osobiste uznanie Jezusa za swego Pana i Zbawiciela ma swój początek w sakramencie Chrztu Świętego. Wierność zawartemu wtedy przymierzu ma fundamentalne znaczenie dla naszego szczęścia i to wiecznego. Jezus wyprowadza nas z niewoli egoizmu do wolności życia w miłości. Nie wystarczy jednak ochrzcić się, trzeba stale żyć w tajemnicy Chrztu Świętego, czyli stale uznawać na nowo Jezusa za swego Pana i Zbawiciela.

„Teraz zaś już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus. Choć nadal prowadzę życie w ciele, jednak obecne życie moje jest życiem wiary w Syna Bożego, który umiłował mnie i samego siebie wydał za mnie” (Ga 2,20).

Kiedy w miejsce mojego „Ja” zapraszam i wprowadzam Dawcę Życia JEZUSA, wtedy wszystko, co jest koniecznym obowiązkiem, a nawet cierpieniem, jeśli jest przyjęte z miłością i ofiarowane Bogu, staje się częścią wielkiej sprawy Bożej, której na imię zbawienie świata. Kiedy wszystko zostaje podporządkowane Jego woli, to wtedy w każdej sytuacji: w pracy, w rodzinie, w czasie każdego spotkania, potrafimy zachować cierpliwość, pogodę ducha i chrześcijańską radość. Jesteśmy jednak świadomi tego, że nadal prowadzimy życie w ciele i nieraz trudno jest nam zostawić rodzinę, by służyć innym, bardziej potrzebującym, trudno jest się otworzyć, zaakceptować inną osobę, podporządkować dobru wspólnoty. Właśnie wtedy Jezus, który umiłował mnie i samego siebie wydał za mnie, przychodzi nam z pomocą.

Podstawą chrześcijańskiej wspólnoty jest i pozostanie spotkanie z Jezusem. To ON udziela się każdemu z nas w swoim Słowie, w sakramentach i tam gdzie dwóch albo trzech jest zgromadzonych w Jego imię. I tu stajemy wobec tajemnicy i dramatu naszych ludzkich wyborów. Jedni, nie zaniedbując obowiązku codziennej pracy, robią wszystko co w ich mocy, by spotkać się z Jezusem w codziennej Eucharystii, nie rezygnują też z codziennej lektury Pisma Świętego, z Adoracji, z codziennej porannej i wieczornej modlitwy, z regularnych spotkań w gronie uczniów Jezusa. Inni, ulegając iluzji łatwego szczęścia, rzucają się w wir spraw tego świata, by zaspokoić głód serca. A przecież tylko życie w świadomości, że Jezus umiłował mnie, pomaga realizować się w pełni przez bezinteresowny dar z samego siebie. To przede wszystkim w Eucharystii człowiek może razem z Chrystusem ciągle na nowo ofiarować Ojcu niebieskiemu całe swoje życie, swoje radości i smutki, relacje i cały swój świat, aby je za każdym razem otrzymywać z ręki Ojca w odnowionej postaci i razem z Chrystusem za to wszystko składać Bogu dzięki. Kto jest zjednoczony z Chrystusem, ten tym samym jest zjednoczony z Jego uczniami. Eucharystia jest sakramentem braterstwa i miłości. U podstaw tego zjednoczenia jest umiejętność tracenia siebie, swoich wizji, swoich planów, swojej woli.

„Teraz zaś już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus. Choć nadal prowadzę życie w ciele, jednak obecne życie moje jest życiem wiary w Syna Bożego, który umiłował mnie i samego siebie wydał za mnie” STYCZEŃ 2009
Słowo Pana
(Ga 2,20)

Sam Chrystus mówi: „*Jeśli więc przyniesiesz dar swój przed ołtarz i tam wspomnisz, że brat twój ma coś przeciw tobie, zostaw tam dar swój przed ołtarzem, a najpierw idź i pojednaj się z bratem swoim*” (Mt 5,23n). To wszystko służy jednemu celowi, aby Jezus mógł zamieszkać w człowieku i aby ludzie mogli „stać się jedno” w Nim.

„Teraz zaś już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus. Choć nadal prowadzę życie w ciele, jednak obecne życie moje jest życiem wiary w Syna Bożego, który umiłował mnie i samego siebie wydał za mnie” (Ga 2,20).

Jak żyć tymi Słowami w tym miesiącu? Postaram się zwrócić uwagę i jeszcze bardziej żyć dla osoby, która przeżywa jakieś szczególne trudności. Będę się starać o jeszcze większą życzliwość i serdeczność względem niej. Moja relacja niech będzie na wzór Jezusa: myśleć o innych tak jak On myślał, kochać innych tak jak On kochał. Niech On żyje i działa we mnie i przeze mnie. Niech to będzie działanie bezinteresowne i na chwałę Bożą. „*Tak niech wasze światło jaśnieje przed ludźmi, aby widzieli wasze dobre uczynki chwaliли Ojca waszego, który jest w niebie*” (Mt 5,16).

Grupa III

Świadectwo

Nie wiem czy wobec Boga czuję się bardziej jak mała dziewczynka, czy jak oblubienica. Jak mała dziewczynka, która sama nic nie może uczynić, która pragnie Jego Ojcowskiej miłości i opieki. Jak oblubienica, która całym sercem pragnie przyłgnąć do Jego Serca.

Zaufałam Bogu całym sercem i duszą. Powierzyłam Mu całe moje Życie. On stał się całym moim Życiem. Przyjęłam Go jako mojego Pana i Zbawiciela i poprosiłam, by mnie prowadził. A On „wziął mnie za rękę” i zaprowadził do bramy prowadzącej na „Górę Karmel”.

Nie zawsze jednak tak było. Poznałam Jezusa Eucharystycznego dopiero w wieku 33 lat. Wcześniej jednak tęskniłam do Boga, którego nie mogłam poznać. Gdy jako dziecko stałam w oknie i patrzyłam na ludzi idących na Pasterkę podczas, gdy ja nie mogłam pójść, a potem, gdy chodząc już do kościoła, patrzyłam na osoby przystępujące do Komunii, a ja jeszcze nie mogłam tego uczynić często moje oczy wypełniały się łzami.

Tęskniłam do Boga, a On cierpliwie czekał. Czekał nawet w chwilach, gdy ja o Nim zapomniałam. W końcu ta tęsknota była tak duża, że nie mogłam już czekać i zapagnęłam Go poznać takiego, jakim się nam ofiaruje, Boga Eucharystycznego, Boga Żywego.

Gdy przygotowywałam się do I Komunii św. często w modlitwie prosiłam Boga: „Chciałabym służyć ci jako zakonnica, ale Twoja nie moja wola niech się dzieje. Dał mi takie pragnienie i ono zaczęło dojrzewać. Gdy potrzebowałam wspólnoty i przewodnika duchowego postawił na mojej drodze Grupę 33 i Księdza Tadeusza. Słuchałam świadectw wspaniałych ludzi, zaczęłam codziennie chodzić na Eucharystię i zapagnęłam stać się lepsza niż byłam. Zaczęłam się zmieniać. On zaczął mnie zmieniać. A ja odpowiadałam tak, jak umiałam pokochałam Go całym sercem i duszą. Zawierzyłam mu całe moje życie podejmując decyzję o wstąpieniu do Karmelu. Po prostu rzuciłam się w Jego ramiona, prosząc, by mnie pochwycił na całe życie.

W moim sercu nastał pokój. Duszę wypełnia wielkie szczęście. Teraz pragnę bym nie ja żyła, ale by On żył we mnie i On działał. Bo ja im bliżej jestem „Góry Karmel” tym bardziej widzę swoją nędzę.

Iwona (Grupa III, obecnie Karmel)

„Wprowadzajcie słowo w czyn” (Jk 1,22)